

Sygn. akt VI Gz 303/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rząsa

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. w S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt V GC 21/14

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych. Sąd Rejonowy uznał, że pozwany nie wykazał trwałej niemożności uzyskania środków na uiszczenie kosztów sądowych. Sąd Rejonowy wskazał, że koszty sądowe muszą być traktowane co najmniej równorzędnie, a nawet priorytetowo w stosunku do innych wydatków. Posiadanie środków finansowych zapewniających dostęp do sądu jest istotnym składnikiem prowadzenia działalności gospodarczej dlatego też osoba prawna powinna być przygotowana do ponoszenia takich kosztów. Ponadto przepisy ustawy Kodeks spółek handlowych, gdy chodzi o spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, wskazują na możliwość uzyskania środków pieniężnych od wspólników, gdy sytuacja spółki jest trudna i wymaga podjęcia radykalnych działań w zakresie poprawienia jej kondycji finansowej dlatego opłaty sądowe mogą być pokryte poprzez zażądanie dopłat od wspólników.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zwolnienie wnioskodawcy od ponoszenia kosztów sądowych w zakresie złożonej apelacji w całości lub części, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozstrzygnięcia.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny przedłożonych dokumentów w sposób dowolny, wybiórczy, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, polegający na uznaniu, że pozwany nie wykazał trwałej niemożności uzyskania środków na uiszczenie kosztów sądowych. W szczególności zarzucił, że przedstawiona przez niego dokumentacja daje podstawę do zwolnienia pozwanego od kosztów sądowych.

Pozwany podniósł, że w chwili obecnej nie posiada żadnych oszczędności, jego miesięczne przychody nie pokrywają wszystkich wydatków, a na dzień 30 września 2014r. miał stratę w wysokości 85.605,86 zł netto. Pozwany nie posiada

żadnego majątku trwałego, który mógłby spieniężyć nadto nie ma zdolności kredytowej dlatego nie jest w stanie zaciągnąć pożyczki w celu uiszczenia opłaty sądowej. Pozwany wskazał, że współnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki i nie odpowiadają za jej zobowiązania dlatego żądanie od nich pokrycia kosztów jest bezzasadne. Pozwany zarzucił też, że opłata od apelacji w niniejszej sprawie wynosi 3.352,00 zł a brak jej uiszczenia w terminie dwutygodniowym spowoduje odrzucenie apelacji pozwanego i w rezultacie przegranie procesu z przyczyn formalnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r. , Nr 67 poz. 1398 z późn. zm.) Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

We wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych strona pozwana podała, że nie posiada obecnie żadnych oszczędności. Jej miesięczne przychody nie bilansują wszystkich wydatków niezbędnych do prawidłowego działania spółki. Pozwany zatrudnia 28 osób, w tym 24 na umowę o pracę, a miesięczny koszt funduszu pracy wynosi 68.733,22 zł. Do tego należy doliczyć koszty związane z wytworzeniem produktu. Ponadto pozwany podał, że na dzień 30 września 2014r. miał stratę w wysokości 85.604,86 zł.

Jak wynika z powyższego strona pozwana nadal prowadzi działalność gospodarczą. Chwilowa zła sytuacja majątkowa strony prowadzącej bieżącą działalność gospodarczą, sama przez się nie uzasadnia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Koszty sądowe należą do normalnych kosztów działalności gospodarczej, a koszt udziału w procesie sądowym jest elementem tej działalności i wymaga na równi z koniecznością zapewnienia środków na bieżącą działalność, także zapewnienia środków na opłaty sądowe. Strona biorąca udział w postępowaniu sądowym powinna liczyć się z wydatkami i poczynić odpowiednio wcześniej stosowne oszczędności. Oznacza to, że osoba prawna winna tak gospodarować posiadanymi przez siebie środkami finansowymi, aby móc przeznaczyć je, o ile zajdzie taka potrzeba na koszty związane z prowadzeniem postępowania sądowego w charakterze powoda, bądź pozwanego.

Z informacji strony pozwanej, zawartych w zażaleniu i we wniosku o zwolnienie od kosztów wynika, że strona pozwana posiada środki finansowe jednakże przeznaczają je na koszty związane z działalnością gospodarczą. Zdaniem Sądu Okręgowego, tak jak wskazano to wyżej, osoba prawna prowadząca działalność gospodarczą powinna uwzględniać w tej działalności konieczność ponoszenia środków na prowadzenie procesu sądowego, a wydatki z tym związane nie mogą być traktowane marginalnie. W niniejszej sprawie strona pozwana odpis pozwu otrzymała 17 marca 2014r. Natomiast apelację od wydanego w sprawie wyroku wniosła 1 września 2014r. Miała zatem dostatecznie dużo czasu aby liczyć się z koniecznością uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 3.352,00 zł w razie przegrania procesu.

Rozpoznając wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych należy mieć na uwadze, że pochopte uwzględnienie wniosku o zwolnienie spowodowałoby, że Skarb Państwa stałby się kredytobiorcą, pokrywającym koszty dochodzenia należności przez podmioty gospodarcze, co niewątpliwie sprzeczne jest z art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Wskazać należy, że o ile okaże się, że twierdzenia pozwanego są zasadne Sąd stosownie do wyniku sporu rozstrzygnie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Dodać należy, że żądanie dopłat od współników, w celu pokrycia opłaty sądowej z powodu chwilowych trudności finansowych, nie jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami Kodeksu spółek handlowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanego jako bezzasadne na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 kpc.